

„Snad jo. Asi bych ho poznala.“ Na minutku se zamyslela a začala ho popisovat. „Bylo mu tak do šedesáti, byl o něco vyšší než já, asi 175 cm, zavalitější postavy. Měl míň vlasů, čelní pleš a odulý obličej, silný nos. Na sobě měl nějakou tmavou bundu na zip a tu tašku, co jsem říkala. Byl docela zpocený,“ dokončila svůj popis, který se docela shodoval s výpovědí od pavlačové svědkyně, která do něho narazila u domu.

„Až budeš trochu fit, tak bychom s tebou udělali identikit,“ mrkl jsem na ni s úsměvem.

„Co to je?“ nechápavě ke mně zvedla obočí.

„To je takové sestavování obličeje s naším kreslířem,“ učitelsky jsem ji seznámil s neznámým pojmem. „Ještě bych se potřeboval zeptat na tu pistoli, kterou po tobě vystřelil. Bylo to něco, jako mám já?“ Natočil jsem se k ní z boku a zpoza bundy jsem jí ukázal svoji pistoli ČZ 75 v pouzdře na opasku.

Alena se trochu nadzvedla a zakroutila hlavou. „Nebyla to taková, co znám z televize. Byla to taková hodně dlouhá trubka. Zahlédla jsem ji strašně krátce, byl to mžik, než mě oslepil ten kouř,“ udělala tečku za naším rozhovorem.

„To bude dobrý, uvidíš.“

Lehce jsem jí zmáčkl ruku na bílé dece na rozloučenou a dali jsme si odchod. Po necelé půlhodině jsme měli všechno, co jsme potřebovali, a náš favorit opustil areál nemocnice.

Podle očekávání případ zůstal u nás na obvodě. Chlapům z vražd to nevadilo, protože se potýkali od začátku roku s dvaceti sedmi mordy a další případy se na ně valily jako lavina na Štrbském Plese. Sovadinová byla po několika dnech propuštěna z nemocnice a její zdravotní stav se natolik zlepšil, že zaujala zase svoje místo v podloubí, kde to všechno začalo.

Zpráva o střelbě na prostitutku rezonovala celou pražskou galerkou. Šlapky byly nějakou dobu opatrnější a nedůvěřivější, ale tento stav se po čase vrátil do starých kolejí. Peníze je třeba vydělávat a točit.

Na krajském ředitelství v Kongresovce mi kriminalistka Jana Martinická s Alenou a svědkyní Čermákovou vytvořily docela zdařilý portrét. Fotky padoucha jsem preventivně rozdával holkám jako reklamu na thajské masáže. Co kdyby se někde střelec objevil. Hledali jsme toho syčáka opravdu usilovně. Projížděli jsme evidence, kontrolovali případy ve svodkách v celé republice podle modu operandi. Prošli nám rukama stovky chlapíků kontrolovaných hlídkami

na vyhlášených místech. Mnohokrát jsem zašel za poškozenou s desítkami fotek vytipovaných fešáků, ale nikdy do žádného nezapíchla prst se slovy: „To je on.“

Do prověřovacího síta jsme museli zařadit i samotnou Alenu. Zaměřili jsme se na vztahy s dřívějšími partnery, kterých nebylo úplně málo. Neměla žádné dluhy, ale ani žádný majetek. Bydlela v pronajatém zaprášeném žižkovském bytě. Nezjistili jsme žádné konkurenční neshody, kvůli kterým by se jí mohl někdo chtít pomstít. Prověřil jsem i dobře známou venerologii U Apolónáře, jestli tam Alena nebyla léčena s nějakou pohlavní chorobou, kterou mohla nakazit nějakého taťuldu, který by si ji pak přinesl domů jako svědivý dárek.

Všechno bylo negativní, nikde jsme se nechytali. Nad pistolníkem se zavřela voda.

Po několika týdnech nám nezbylo než oslovit bdělou veřejnost. V novinách jsme zveřejnili kresbu zločince s pikantním textem, což si nemohli nechat ujít bulvární novináři. Prověřili jsme nespočet případů, kde se objevila střelná zbraň, zejména ta perkusní. Jako šmírák jsem strávil nespočet hodin sledováním míst, kde se pohybovali žádostiví klienti škemrající o trochu té minutové lásky. Zkontroloval jsem snad na tři sta různých typů, na které se aspoň trochu hodil popis. Kromě tří celostátně hledaných hříšníků jsem neměl lautr nic.

Pro balistické zkoumání jsem zajistil rentgenový snímek, z něhož znalec doktor Jirkovský z Kriminalistického ústavu potvrdil, že se skutečně jedná o projektil pocházející ze zbraně perkusního typu s možností samovýroby, čímž se nepředstavitelně rozšířil rádius pátrání.

Neustále jsme spekovali, proč pachatel zdánlivě bezdůvodně střelil na bezbrannou ženu. Oslovili jsme i odborníky na psychologické profilování, kteří podle nejrůznějších indicií odhadli, že může jít o útočného sadistu a devianta. Nebo o muže se sexuálními potížemi, kterého k erekci vybudila bolest a utrpení ženy, nebo o mstu jakékoli ženě za nějaké příkoří. Dokonce se probírala i absurdní možnost, že žena byla pouze jakýsi terč při zkoušce střelné zbraně. Nevylušovali jsme naprosto nic.

Ať jsme pátrali, jak jsme pátrali, nepodařilo se nám zjistit žádný uchopitelný motiv. Nezbylo mi než s nelibostí z několika nadtých šanonů vystavět obávaný kriminalistický pomník a ty pak uložit do studeného sklepního archivu v Bartolomějské 14.